

РЕШЕНИЕ

№ 636

гр. Пловдив, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Ил. Димитрова

при участието на секретаря Каменка Т. Кяйчева
като разгледа докладваното от Мариана Ил. Димитрова Гражданско дело № 20225300100483 по описа за 2022 година

Ищецът К. Х. И. –заместен в производството от своя правопреемник А. К. И. ,в исковата си молба против „Интертел“ ЕООД и И. З. А. посочва,че ответникът И. З. А. е длъжник по изп.дело № 20208870400219/20 г. по описа на ЧСИ Д.Д. с рег. №***,район на действие Окръжен съд-Пазарджик,а вискател по делото е ответникът „Интертел“ ЕООД.

Изпълнителното дело е образувано за събиране на вземането на вискателя в размер 50 000 евро с левова равностойност 97791,50 лева,ведно със законната лихва върху главницата,считано от 22.04.2020 г., до окончателното й изплащане,и съдебни разноси в размер на 3 956,00 лева, съгласно издаден изпълнителен лист №585/30.04.2020 г. по ч.гр.д. №895/2020 г. по описа на Районен съд-Пазарджик.

Ищецът твърди,че е присъединен вискател по изпълнителното дело на основание молба по чл.456 ГПК вх.№16536/19.10.2021 г. с

приложен към нея изпълнителен лист №1216/05.08.2021 г., издаден по ч.гр.д. №20215220102719/21г. по описа на Районен съд Пазарджик, XIX гр.с, за вземане от неизпълнено парично задължение в размер на 30 000 лева, законна лихва върху главницата от 03.08.2021г. до изплащането и държавна такса в размер на 600,00 лева.

Ищецът твърди, че вземането на кредитора „Интертел“ ЕООД срещу длъжника по изпълнителното дело И. З. А. за неустойка, дължима по силата на споразумение от 02.03.2006г., сключено в писмена форма с нотариално удостоверени подписи рег. №****, ****/02.03.06г. и 1847/27.03.06г. на нотариус Н.Д., рег. № ** на НК, ведно със законната лихва върху нея и присъдените разноси, предмет на издадените на дружеството от заповедния съд заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист не съществува, тъй като : С т.1 от споразумението от 02.03.2006г. „Интертел“ ЕООД, като изпълнител се задължил да извърши за своя сметка и със собствени средства изменение /проекти за изменение/ на ПУП - ПРЗ и на РУП с обхват УПИ XIX-643, 644, УПИ XXI- 648 общ., УПИ XXII-646, 647, УПИ XXIV-645, УПИ XX-650, 651,652 общ. от кв.360 по действащия план на ***** гр. част *****, с което изменение от същите УПИ да се образува един урегулиран поземлен имот с ново смесено предназначение - за жилищно строителство и обществени дейности с предвидено високо застрояване, във вид и конкретни параметри, каквито намери за добре, при спазване изискванията на ЗУТ и Наредба № 8/14.06.2001 г. на МРРБ. Дружеството се задължило да изпълни работата в срок от 2 години от датата на споразумението /т.8/. Страните се съгласили, че задължението ще се счита за изпълнено с влизане в сила на заповедта за изменение на ПУП и РУП /т.8/. В т.4 от споразумението собствениците-възложители се задължили, без изричното писмено съгласие на изпълнителя, да не прехвърлят собствеността на недвижимите си имоти или части от тях, да ги ипотекират или да учредяват ограничени вещни права върху тях“.

В т.14 е уговорено, че „При неизпълнение от страна на някой от собствениците-възложители на задължението по т.4 от споразумението, същият дължи на изпълнителя неустойка в размер на 50 000 евро“. Ищецът посочва, че процедурата за изменение на ПУП-ПРЗ е приключила със заповед № 090А- 529/18-03-2009г., с която били образувани нови УПИ XIX-643,644,645,646,647-жил. и общ.застрояване и УПИ XVIII-648,649,650,651,652,2197,2173,2189-жил. и общ. застрояване, за които със Заповед №РД-10-214/26.02.2010г. е одобрен и проект за РУП.

С договор за продажба във форма на нотариален акт от 12.03.2020г. ответникът И. А. е прехвърлил на трето лице собствеността върху собствения си имот, без да иска изрично съгласие от дружеството-изпълнител.

Именно поради този факт ответното дружество е счело ,че ответникът А. е нарушил споразумението от 02.03.2006 г. и за дружеството -като изпълнител по споразумението, е възникнало право на неустойка в уговорения размер от 50 000 евро.

Ищецът твърди, че уговорката в т.4 от споразумението, с която възложителите се задължават да не отчуждават и обременяват собствеността си без съгласието на изпълнителя за неопределен срок е нищожна на основание чл.26, ал.1, предложение 3 от ЗЗД - поради накърняване на добрите нрави и чл.26, ал.2, предложение 4 от ЗЗД - поради липса на основание. Уговорка, която ограничава правото да се отчуждава или обременява недвижим имот, не е забранена от закона. По казуса задължението за бездействие цели да обезпечи изпълнението на задължението за изработка на ПУП и ПРЗ и да предотврати предсрочното прекратяване на договора от последващ приобретател. Липсата на краен срок обаче, до който възложителите нямат право да отчуждават имотите си или да ги обременяват, без съгласието на изпълнителя, прави уговорката в т.4 нищожна.

Ищецът посочва, че споразумението е сключено на 02.03.2006 г.

Срокът за изпълнението му е две години. С влизане в сила на заповедта за изменение на ПУП и РУП на 18.03.2009г., респ. 26.02.2010г., работата/поръчката/ е изпълнена и задължението на изпълнителя е погасено. Логично е да се погаси и задължението на възложителите за бездействие. Ответникът А. е отчуждил имота си на 12.03.2020 г., т.е. повече от 10 /десет/ години след като е приключена работата/поръчката/. Между страните липсва и уговорка относно условията, на които би трябвало да отговаря разпоредителното или обременяващо действие, за да получи „благословията“ на изпълнителя по договора. Липсата на такива уговорки и липсата на краен срок, до който възложителят-собственик е ограничен в правата си, създават неравнопоставеност между страните по договора, която е в противоречие с принципа на гражданското право за добросъвестно упражняване на права. В случая освен, че липсва еквивалентност на престациите на страните по договора, изобщо липсва насрещна престация от страна на изпълнителя срещу поетото от възложителя задължение за бездействие. Тези липси опорочават уговорката в т.4 от споразумението и я правят нищожна /недействителна/ поради накърняване на добрите нрави.

Ищецът на следващо място, твърди, че уговорката е нищожна и поради противоречие със закона - противоречие с правния принцип за недопустимост на отказ от права за в бъдеще. Уговорката в т.4 от споразумението, като нищожна, не произвежда действие, т.е. липсва главно задължение, а от неизпълнението ѝ не може да възникне вземане за неустойка, и поради липса на основание уговорката за такава е нищожна. Ищецът твърди, че клаузата на т.14 от споразумението, според която при неизпълнение от страна на собствениците-възложители на т.4 от споразумението, те дължат неустойка на изпълнителя в размер на 50 000 евро е нищожна, поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, тъй като е видно огромното несъответствие между размера на

инвестиционния ресурс, необходим за изработката на ПУП и РУП и размера на уговорената неустойка от 50000 евро. Нарушени са принципите за справедливост в гражданските и търговските отношения, за еквивалентност на престациите и за недопускане на неоснователно обогатяване. Дори да се допусне, че клаузата по т.4 е валидна и действителна, то в крайна сметка, неизпълнението на задължението да не се отчуждава имотът, не може да накърни защитения с тази уговорка интерес на изпълнителя, тъй като за него не могат да се очакват и да настъпят вреди от отчуждаването на имот, съответно от замяната на един собственик от възложителите с друг. За дружеството - изпълнител "Интертел" ЕООД не са възникнали никакви вреди и след като изпълнителят не е претърпял вреди в резултат на неизпълнение на задължението по т.4 от страна на А., то неустойка не се дължи, защото няма вреди, които тя да обезпечи и обезщети.

Ищецът посочва, че към настоящия момент по ИД 20208870400219 по описа на ЧСИ Д. са извършени три разпределения на постъпили суми:

Разпределение от 12.11.2020 г. на постъпила сума в размер на 1157,26 лева от запор на банкова сметка на длъжника И. А.. От нея на вискателя „Интертел“ ЕООД е разпределена и предадена сумата от 689,43 лв., като част от разносните му в изпълнителното производство в общ размер на 2108 лв. /2000 лв. адв.възнаграждение и 108 лв. за образуване на ИД/.

Разпределение от 29.06.2021 г. на постъпила сума от 24 493,16 лева, представляваща 20% от актуалния размер на дълга на длъжника от 122 465,81 лева към 16.06.2021 г. и внесена от него на основание чл.454 ал.1 ГПК молба за спиране на изпълнението и отмяна на насрочената за 16.05.2021 г.-16.06.2021 г. публична продажба на негови имоти. Поради невнасяне на последваща месечна вноска, изпълнението е възобновено и внесената сума е разпределена. От нея

на вискателя „Интертел“ ЕООД е разпределена и предадена сумата в размер на 22 723,44 лева за погасяване на следните негови вземания: 3 963,29 лева за разноси по обезпечаването и принудителното изпълнение; 18 760,15 лева за главница и законна лихва (по изп.лист). Разпределение от 09.02.2022 г. на постъпила сума в размер на 48 110 лева, внесена от обявения с протокол от 26.10.2021 г. купувач по проведената на 25.09.2021г.-25.10.2021 г. публична продажба, представляваща предложената от него цена за изнесения на продажба жилищен имот на длъжника - 4/6 ид. части от апартамента му в гр.*****. От нея на вискателя „Интертел“ ЕООД е разпределена сумата в размер на 34 436,93 лв. за погасяване на вземания за главница и законна лихва. Сумата не му е предадена.

Тъй като първоначалният вискател „Интертел“ ЕООД няма вземане срещу длъжника И. А. за сумите, които са предмет на принудително изпълнение по ИД №20208870400219/20 г. по описа на ЧСИ Д.Д. с рег.№***, ищецът твърди, че за него като присъединен вискател е налице правен интерес да предяви иск по чл.464 от ГПК.

Искането му е да се приеме за установено, че вземането на вискателя „Интертел“ ЕООД към длъжника И. С. А. в посоченият размер не съществува, както и да се осъди ответното дружество да върне по сметка на ЧСИ сумата в общ размер от 23 412,87 лева.

В срок са депозирані отговори от ответниците. С отговора си „Интертел“ЕООД оспорва допустимостта и основателността на исковите претенции. Ответникът твърди, че уговорената неустойка не е лишена от договорна логика, не противоречи на добрите нрави, вземането на ответника съществува . Искането е исковите като неоснователни да бъдат отхвърлени. Излага подробни съображения.

С отговора си И. А. посочва, че исковите са основателни.

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл.464 от ГПК.По този ред се оспорва съществуването на вземане на друг вискател, конкуриращо с правата на ищеца в конкретно

изпълнително производство, от където произтича и правният интерес от иска.

Оспорването на вземането на друг кредитор се осъществява по реда на [чл. 464 ГПК](#) с предявяването на отрицателен установителен иск. Предмет на спора по него е несъществуването на правото на вземане на вискателя по отношение на длъжника по изпълнението, като искът се предявява едновременно срещу двамата : вискател и длъжник.

С оглед общите правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса всяка страна в гражданското съдопроизводство следва да установи фактите и обстоятелствата, на които основава исканията и възраженията си. В конкретния случай при отрицателния установителен иск, ищецът доказва единствено твърденията си, с които обосновава правния си интерес от иска – т. е. следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от спора, доказвайки единствено, че е вискател по изп. дело срещу длъжника и има подлежащо на изпълнение вземане срещу него, а вторият ответник е вискател с конкуриращи права. Ответникът от своя страна е длъжен да доказва при условията на пълно и главно доказване съществуването на отричаното от ищеца право, т. е. че са налице всички предпоставки за възникване на вземането на вискателя, както и неговия размер. /Така ТР № 8/2012 г. на ОСГТК/ - в същия смисъл [Решение № 104 от 16.08.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2683/2018 г., IV г. о., ГК](#)

Не се оспорват по делото фактите, от наличието на които произтича правния интерес на ищеца от иска по [чл. 464 от ГПК](#), като същите се установяват и от приложеното изпълнително дело № 219/2020г. по описа на ЧСИ Д., а именно :

В полза на ответника „Интертел“ЕООД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК №400/30.04.2020г. срещу И. З. А. за следните суми : 50000 евро или левовата им равностойност –представляваща договорна неустойка

дължима по т.14 от споразумение сключено между „Интертел“ЕООД и И. З. А. с нотариална заверка на подписите с рег.№ ****,****/02.03.2006г. и рег.№ **** от 27.03.2006г. по общия регистър на нотариус Н.Д. рег.№ ** в НК. Въз основа на издадения по заповедта за изпълнение изпълнителен лист и с молба вх.№ 8718/08.07.2020г. е образувано срещу И. З. А. посоченото изпълнително дело № 219/2020г. по описа на ЧСИ Д..

С молба вх.№ 16536/19.10.2021г., от ищецът в настоящото производство К. Х. И., и приложен към нея изпълнителен лист ,изд на 05.08.2021г. по ч.гр.дело № 2719/2021г. по описа на Районен съд Пазарджик,ЧСИ със свое разпореждане от 19.10.2021г. е присъединил молителя като взискател по делото на основание чл.456 от ГПК .Поради липса на спор по посочените факти, съдът намира, че за ищеца е доказана активната процесуална легитимация по иска с правно основание чл. 464 от ГПК, в качеството му на взискател по изп. дело № 219/2020г. по описа на ЧСИ Д. Доказана се явява и пасивната процесуално- правна легитимация на ответниците по делото в качеството им на взискател с конкуриращи права и длъжник по изпълнението.

Искът е допустим и като подаден в срока по чл. 464,ал.1 от ГПК –в месечен срок от извършеното от съдебния изпълнител разпределение. Разпределението е извършено на 09.02.2022г., а искът е предявен на 17.02.2022г.

Искът е и основателен.

Несъмнено решението по установителния иск по чл.422 от ГПК е непротивопоставимо на ищеца в настоящото производство, който не е страна по него,а само ответниците. Решението по чл.422 от ГПК има сила на присъдено нещо между ответниците относно съществуването и размера на дълга на длъжника И. А. към кредитора „Интертел“ЕООД. Но ,следва да се има предвид ,че и в настоящия процес и процеса по чл.422 от ГПК се разглеждат едни и същи

правопораждащи факти относно съществуването и размера на вземането, основано на едно и също правоотношение и между едни и същи страни, с единствената разлика само по отношение на активната процесуално-правна легитимация на ищеца в настоящия процес, че същия не е страна по материалното правоотношение, а се явява трето за това правоотношение лице. Правните последици обаче от съдебният акт, постановен и в двата процеса са едни и същи :
формира се сила на присъдено нещо относно съществуването, действителността на вземането, съответно на неговия размер, която сила на присъдено нещо ще действа между страните по материалното правоотношение, и с която те ще следва да съобразят поведението си, т.е. правните изводи относно съществуването на вземането в настоящото производство, не могат да противоречат на вече формираните такива в производството по чл.422 от ГПК и да се пререшава отново вече разрешен правен спор, налагайки ново поведение на страните по сделката.

С Решение № 260162 постановено на 27.04.2021г. по гр.дело № 676/2020г. по описа на Окръжен съд Пазарджик, влязло в законна сила на 18.11.2022г., в производството по чл.422 от ГПК е отхвърлен иск на „Интертел“, ЕООД против И. А. с правно основание чл.92 от ЗЗД – за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът има вземане в размер на 50 000 евро представляващо неустойка по т.14 във вр. с т.4 от споразумение подписано между страните на 02.03.2006г., ведно със законна лихва, считано от 21.04.2020г. до окончателното ѝ изплащане, за което е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.дело № 895/2020г. от ПРС.

Настоящият съдебен състав приема, че с влязло в законна сила решение правото на принудително изпълнение на вискателя по изп.дело № 219/2020г. „Интертел“ ЕООД срещу длъжника И. А. е отречено, поради което следва да се приеме, че установителния иск по чл.464 от ГПК, с който се оспорва съществуващото между тях

правоотношение се явява основателен, на това основание.

Ищецът предявява иск, с който иска да се осъди ответното дружество да върне по сметка на съдебния изпълнител сумата в общ размер от 23 412,87 лева –получена въз основа на влязло в законна сила разпределение.

В трайната практика на ВКС , се приема че съгласно чл. 26, ал. 2 от ГПК никой не може да предявява от свое име чужди права пред съд, освен в предвидените от закона случаи. Въпреки ,указанията,ищецът формулира претенцията си като осъдителна такава с правно основание чл.464 от ГПК насочена против вискателя-ответник.

За да се постигнат исканите с така предявения иск правни последици –връщане по сметка на съдебния изпълнител сумата в общ размер от 23 412,87 лева –получена въз основа на влязло в законна сила разпределение,хипотетично съществуват две възможности :

Първо: на длъжника да се издаде обратен изпълнителен лист . Съобразно т. 13 от ТР № 4/2013 на ОСГТК на ВКС : „Обратен изпълнителен лист по чл.245, ал.3, изр.2 ГПК се издава за „връщане на сумите, получени въз основа на допуснатото предварително изпълнение”, в случая – получени въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение по чл.418 ГПК. За издаване на обратния изпълнителен лист е от значение дали в изпълнителното производство са събрани суми от длъжника, от които да е постъпило плащане на вискателя, както и дали тези суми подлежат на връщане предвид влязлото в сила решение за отхвърляне на установителния иск или на определението за прекратяване на производството по делото....Компетентен да издаде обратен изпълнителен лист съгласно чл.245, ал.3, изр.2 ГПК при отхвърляне на иска, предявен по реда на чл.422 ГПК, е съдът в исковото производство“, и

Второ: С предявяване на иск по чл.134,ал.1 от ЗЗД. Съгласно съдебната практика и правната доктрина за да е надлежно предявен

непрекият/сурогационен/ иск е необходимо ищецът да твърди, че неговият длъжник разполага с имуществено право, от което той би могъл да се удовлетвори и реализацията на това право налага искова защита спрямо трето лице /в този смисъл е Решение по търг. д. № 1727/2014 г. на II – г. о. на ВКС /. За упражняването на иска по [чл. 134 ЗЗД](#) следва да са налице няколко елемента: 1. ищецът /в качеството му на процесуален субституент- както е в конкретният случай / да твърди, че е кредитор на дадено лице, тоест че има вземане възникнало на договорно или извъндоговорно основание към това лице; 2. ищецът /процесуален субституент/ да твърди, че неговият длъжник – титуляр на имуществени права, които се защитават с предявен иск, бездейства /не ги упражнява/; 3. неупражняването на правата от длъжника заплашват удовлетворяването на ищеца /процесуален субституент/, тъй като с бездействието си длъжникът рискува да намали своето имущество; 4. ищецът в качеството му на процесуален субституент следва да претендира осъждане на ответника не за себе си, а за носителя на упражняваното от него право. Субституентът и носителят на материалното право имат качеството на необходими задължителни другари. Успешното упражняване на чуждото имуществено право по реда на [чл. 134 ЗЗД](#) предполага не само доказване по несъмнен начин на качеството кредитор у ищеца, но и това, че неговият длъжник има имуществено право към трето лице, но бездейства, не го реализира и така уврежда интересите на своя кредитор, като застрашава възможността му да удовлетвори своето вземане / в този смисъл [решение от 17.02.2021 г. по гр. д. № 759/2020 г., IV г. о. на ВКС/](#).

Предвид изложеното ,съдът приема,че искът на ищеца в качеството му на процесуален субституент ,така както е предявен е процесуално недопустим и като такъв следва да се остави без разглеждане. Както се посочи по-горе ,никой не може да предявява от свое име чужди права пред съд, освен в предвидените от закона

случаи, а настоящият случай-с оглед изложените обстоятелствата в исковата молба и формулирано искане, не е сред тях.

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъдят сторените от него съдебно –деловодни разноски в размер на 7 344,02 лева, съобразно списък по чл.80 от ГПК.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл.464 от ГПК, в отношенията между страните-от една страна ищецът А. К. И. от гр.***** , ***** ,със съдебен адрес : гр.***** „Н. и Б.“-адв. И. Б., правоприемник на К. Х. И.-починал на **.**.****г. и от друга страна –ответниците: „Интертел“ЕООД ,със седалище и адрес на управление на дейността : гр.Пловдив, ул.“Полковник Бонев“№4, магазин 1, представлявано от Д. С.-***** , ЕИК 115875140 ,и И. З. А. от гр.***** , ЕГН ***** ,че по изпълнително дело № 20208870400219/20г. по описа на ЧСИ Д.Д. рег. № *** в КЧСИ с район на действие Окръжен съд Пазарджик НЕ СЪЩЕСТВУВА ВЗЕМАНЕ в полза на вискателя „Интертел“ЕООД от длъжника И. С. А. в размер на 50 000 евро с легова равностойност 97 791,50 лева представляващо неустойка по т.14, във вр. с т.4 от споразумение от 02.03.2006г., ведно със законната лихва, считано от 22.04.2020г. до изплащане на вземането, съдебни разноски в размер на 3 956,00 лева ,за което е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.дело № 895/2020г. по описа на ПРС.

ОСЪЖДА „Интертел“ЕООД ,със седалище и адрес на управление на дейността : гр.Пловдив, ул.“Полковник Бонев“№4, магазин 1, представлявано от Д. С.-***** , ЕИК 115875140 ДА ЗАПЛАТИ на А. К. И. от гр.***** , ***** ,със

съдебен адрес : гр.***** –АД „Н. и Б.“-адв. И. Б. сумата в размер на 7 344,02 / седем хиляди триста четиридесет и четири и 0,02 / лева-представляваща сторените от ищеца съдебно-деловодни разноски на основание чл. 78,ал.1 от ГПК.

ОСТАВЯ без разглеждане предявления от А. К. И. от гр.*****,
*****,със съдебен адрес : гр.***** –АД „Н. и Б.“-адв. И. Б., правоприемник на К. Х. И.-починал на **.**.****г. против „Интертел“ЕООД ,със седалище и адрес на управление на дейността : гр.Пловдив, ул.“Полковник Бонев“№4, магазин 1, представлявано от Д. С.-***** , ЕИК 115875140 иск за връщане на сумата в размер на 23347,76 лева по изпълнително дело № 20208870400219/20г. по описа на ЧСИ Д.Д. рег.№ *** в КЧСИ с район на действие Окръжен съд Пазарджик като недопустим и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.дело № 483/2022г. по описа на Окръжен съд Пловдив ,в тази му част.

Решението подлежи на обжалване от връчването му на страните в двуседмичен срок с въззивна жалба, а в частта, с която производството е прекратено –в едноседмичен срок с частна жалба, пред Апелативен съд Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____